

Kristi Himmelfart på Thurø

Salmer: 250 – 303 – 261 – 254 – 257

”...og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem”. Hvad er det for en glæde? En glæde over hvad? Hvordan kan det være, at disciplene er glade? De er jo helt alene nu. De har lige set deres Herre forlade dem. Godt nok på en meget underfuld facon, stigende til vejrs, hvilket jo nok kan vække en masse følelser – men uanset underet Kristi Himmelfart, så efterlades disciplene alene nede på jorden. Og ikke des do mindre, er de glade! ”Og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem”. Hvori består denne glæde? det er dagens spørgsmål.

Men for at vi kan forstå karakteren af Kristi himmelfartsglæden, skal vi forstå, at disciplene vitterligt er meget forsvarsløse nu. For den magtfulde er taget hjem. Han er taget tilbage til det sted, som hans magt kommer fra, og han har taget al sin kraft og myndighed med sig – Jesus Kristus, den mand, der var den levende Guds kraft, hvis myndighed havde underfulde konsekvenser for de mennesker, der mødte Ham på deres vej, at Han er taget hjem betyder jo også, at den fysiske kraft, disciplene samledes om, nu er ophævet og de er alle hver og en alene hver for sig – fårene er spredt for Kristi

myndighed var også deres værn - hans fysiske tilstedeværelse var betydningsfuld, som det altid er med mennesker man skylder sit mod, sin kærlighed sin vilje til at tage sit kors op og følge efter. Og nu er de alene. De står der på bjerget og ser ham rejse bort, vende tilbage til sit hjem – og det har vel været som om tryllecirklen er blevet brudt, fortryllelsen ophævet! For den tid de har fulgt Kristus, det korte øjeblik, hvor himlen rørte jorden er forbi i dag, den korte stund er omme, hvor lyset fra Gud skinnede iblandt dem som nordlys og gjorde deres liv til klar, gennemsigtig og enfoldig virkelighed, til sandhed og konsekvens, til opgør med meningsløshedens apati, ligegyldighed og flugt – denne stund, hvor disciplene gik inde i øjeblikket og var samtidig med Gud er slut, da Kristus tager hjem – og nu venter verden, den barske hverdag med al sin voldsomme kynisme, magtkamp og drift mod død. Og disciplene ved det – de er ikke naive og lalleglade jubelidioter der danser ind i løvens hule med halleluja på tungen og bind for øjnene – disciplene er realister, det har lige været påske! De er klar over, at de nu er blottede, og det helt konkret - og alligevel er de glade! – ”og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem”. Og hvad er det for en glæde? Åh det er et dyb af skønne sange, der ligger i dagens ord; og fyldt af glæde vendte de tilbage til jerusalem,

for disciplene vender ikke tilbage til et fredfyldt liv med glade dage på terrassen – det er ikke den salgs glæde,, der er på tale, for deres glæde er en glæde på trods af vilkåret, på trods af denne verdens sabelraslen – deres glæde er en anden karakter end glæden ved livet som sådan, for de skal alle miste det for glædens skyld - i de følgende år, vil de alle som en blive slået ihjel på den ene eller den anden udspekulerede måde. Peter med hovedet nedad i Rom, Andreas spredt ud på på er X-kors i Skytien – det nuværende Ukraine, Jakob mister hovedet under Herodes sværd i år 44, Filip lider en grusom martyrdød i Frygien – det nuværende centrale Tyrkiet, Bartholomæus bliver flået levende i Armenien og derefter halshugget, Thomas bliver spiddet på spyd i Indien på et bjerg udenfor Madras, der den dag i dag hedder Mount St.Thomas, Matthæus dræbes i Ethiopien, Jakob Alfæus søn i Ægypten, Judas Thadduæs og Simon Zeloten dør begge i Persien og Mathias lider martyrdøden ved det Kaspiske hav i Cappadokien – så blottede er de, helt konkret – de tolv, de første, dem der stod tilbage den første Kristi Himmelfart. Og så læser vi igen: "...og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem". Og vi spørger igen: Hvordan kan det være, at de så er så glade – disciplene, når de nu er klar iver, at de går til Jerusalem for stå i møde med verden?

Lad mig søge svaret i et billede: Kan du huske de somre, hvor du som barn faldt ned i en evighed af summende bier og dage uden ende, hvor de følte som forældrene altid var glade og ofte sang henover de proppede terrasseborde, med flasker og grill-kød, salater og gæster – de evige barndomssomre i de lange skoleferier, hvor tiden var gået af led og man ikke anede hvilken udedag det var? Kan du huske den sommerven, eller sommerveninde disse dage frembød. Måske på en campingplads i Provence eller på din onkels gård i Gestelev – sådan en sommerven var noget fortryllende. Man legede med en helt særlig intensitet, og træerne var magiske, hulerne bundløse og de lyse nætter med fodbold kl. 10.00 og lommelygter i teltet med gyserhistorier fra Transsylvanien og revolverstyngere ved OK-Corral. Men så en dag, en morgen skulle teltet pakkes, og man stod der i den store sjappede firkant af det gulnede græs fra underteltet og sagde farvel til sin bedste ven, sin soulmate, sin første kæreste, sin bedste veninde, sin franske forbindelse – for aldrig at ses igen. Det vidste man. Og det var som om en verden lukkedes, som man måske alligevel mistænkte for at være for god til at være sand. Kan du huske det? Forestil dig så, at netop som du har accepteret vilkåret og sat dig ind på det solvarme vinylsæde i den pakkede Amazone, at pigens eller din sommervens far

kommer løbende og siger til din far: Jeg er så glad for vores venskab – og næste år, så kommer jeg i mit privatfly og henter jer til mit vinslot i Rhone-dalen – alt betalt, all included – det er mit løfte - på spejder-ære! Og du ser din sommerven stå med sin mægtige far i sin hånd og de vinker begge til dig mens i kører ud af campingpladsen i den gamle amazone – og du er slet ikke længere trist og forladt, for du synger allerede din lille sang i bilen – sangen om at blive hentet næste sommer og gense din ven, der venter - og alt er betalt.

Når vi ser vores krucifiks heroppe – så skal vi tænke: han kommer og henter os, og alt er betalt, og vi skal være sammen igen, hvor træerne er magiske og de store synger sange over fyldte borde med hvide duge – duge så hvide som sne: ”..og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem!”.

Thomas Ø. Aallmann